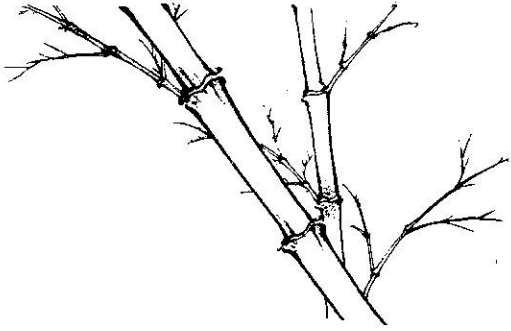

Nhớ Bạn

Đêm nằm thương bạn nhớ bè,
Chân trời góc bể chưa về thăm nhau,
Vấn đời phiêu lãng biển dâu,
Tim hoang vu — vết thương đau còn hằn.

Kể từ sóng nổi đất bằng,
Cỏ cây biết khóc, núi đồng biết than.
Mưa trời đổ máu hòa loang
Khổ sai đầy đọa — gian nan anh hùng
Lê thân dối lá qua rừng,
Đập tan núi đá, nhật từng hạt com.
Qua sông nín thở nuốt hờn
Lửa tim vẫn thấp, soi đường tương lai.

Đêm nghe mưa gió thổi dài,
Xót thương bè bạn miệt mài ra đi
Non cao biển rộng sá gì
Xương khô hốt đá, trả vì tự do
Bão bùng — Hải tặc — Đuối xô...
Nhục nhằn — nước mắt — hực vô kiếp người.
Trùng dương thấm đáy, ngậm cười.
Gia đình mòn mỏi trông vời mù tằm.

Nhớ thương bè bạn đêm nằm,
Mệnh mông nổi nhớ — âm thầm trường giang.
Ngày xưa tháng cũ reo vang,
Một trời tha thiết, miên man nửa đời.
Hẹn hò đất khách quê người,
Thăm nhau sưởi ấm, mối cười thiên thu.

• TràmCàMáu

Nhớ Quê

Thân mền tặng Đông

Từ khi lạc quê người
Nỗi lòng thương nhớ đã mười lăm năm.
Thương về xứ Huế xa xăm,
Mẹ già mòn mỏi tháng năm đợi chờ.
Nhiều khi sự tỉnh giấc mơ
Nhìn mây trôi vẫn hững hờ qua sông.
Vầng trăng vàng vạc sáng trong,
Nửa soi An Cựu, nửa lờng nơi mô.
Mẹ ơi! Biết đến bao giờ,
Con về bên mẹ nỗi bờ yêu thương.
Mẹ già tóc bạc pha sương,
Chiều chiều thấp một nén hương nguyện cầu.
Cúi xin đức Phật nhiệm màu,
Ra tay xoa dịu nỗi sầu ly hương.
Chúng sanh ở khắp mười phương,
Trông về quê cũ vấn vương hận sầu.
Chứa chan giọt lệ đêm thâu,
Thương em nhớ mẹ thêm sầu lòng con.
Mười lăm năm dạ héo hon,
Nhớ thương An Cựu mỗi mòn đợi trông.
Cuộc đời sắc sắc không không,
Chân trời thăm thẳm ngàn trùng xa xôi...

• Hương Bình
Paris 1991